

ת"פ 55606/02/18 - מדינת ישראל נגד יעקב טספאיה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 55606-02-18 מדינת ישראל נ' טספאיה

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם יעקב טספאיה

באת-כוח המאשימה: עו"ד רינת בן יעקב (פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי)
בא-כוח הנאשם: עו"ד חן הולנדר (סנגוריה ציבורית)

הכרעת דין

בהתאם לאמור בהכרעת דין זו ומהטעמים שיובאו בה, הנאשם מזוכה מהעבירות שבהן הואשם.

א. כתב האישום - העובדות והעבירות

2. הנאשם הואשם בכך שעבר את ארבע העבירות הבאות: סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 275(2)332 (בחק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); הפרעה לשוט בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275(2)332 (בחק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) בפקודת התעבורה (נוסח חדש) בצירוף סעיף 138(1) בפקודה זו; נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) בפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), התש"ל-1970.

3. עובדות כתב האישום הן כלהלן:

ביום 1.2.2018 סמוך לשעה 17:00, נהג הנאשם ברכב מתוצרת וולוו (מ"ר 90-118-06) (להלן - **הרכב** או **רכב הוולוו**) וזאת הגם שמעולם לא ניתן לו רישיון נהיגה ובעוד אין פוליסת ביטוח חובה לרכב.

הנאשם נהג ברכב ברחוב משה מוסא פלד בירושלים, לכיוון דרום. בכיוון נסיעת הנאשם נסעה ניידת משטרה, שהפנסים על גגה מהבהבים (להלן - **הניידת**). בניידת נסעו השוטרים טדסה (להלן - **השוטר**) ואוריאל (להלן - **השוטר אוריאל**) (השוטר והשוטר אוריאל יחד, יכוננו להלן - **השוטרים**), אשר הבחינו כי הנאשם משוחח עם נהג שנסע ברכב אחר סמוך לרכבו של הנאשם. עוד הבחינו השוטרים, כי הנהג ברכב האחר התרומם ויצא מרכבו עם פלג גופו העליון ועל-פי חשדם, השליך דבר מה אל עבר הרכב שבו נהג הנאשם.

לנוכח ההתנהלות המתוארת, אשר העלתה את חשדם של השוטרים, התקרבו הם עם הניידת אל הרכב של הנאשם,

עמוד 1

שנסע לפנייהם ועצרו את הניידת צמוד ובמקביל לרכבו של הנאשם. השוטר הבחין בנאשם נוהג ברכב והורה לו לעצור בצד. בתחילה התקדם הנאשם באופן איטי, אשר נחזה כי הוא עומד להיענות להוראת השוטר, אך הנאשם התעלם מהשוטר והאיץ את מהירות נסיעתו.

הנאשם המשיך בנסיעה בדרך רמאללה לכיוון הכיכר הפונה אל רחוב דוד אלעזר, שם חזר על עקבותיו (פניית "פרסה") במהירות רבה ובנסיעה פרועה לכיוון צומת נווה יעקב, בעודו עוקף כלי רכב רבים מימין ומשמאלם במטרה להימלט מהשוטרים. השוטרים שכאמור, נסעו בניידת, רדפו אחר הנאשם תוך הפעלת סירנה ואורות מהבהבים וכן קריאה אל הנאשם, באמצעות מערכת כריזה, שיעצור.

במהלך הנסיעה המתוארת בדרך רמאללה, נסע במקום רכב מתוצרת מאזדה (מ"ר 14-053-47) (להלן - **רכב מאזדה א'**), שבו נהג אוסאמה דבאג בנתיב השמאלי של הכביש. הנאשם עקף את רכב מאזדה א' מימין ופנה בחדות שמאלה, תוך פגיעה בחלקו הימני.

בצומת נווה יעקב פנה הנאשם בנסיעה מהירה ימינה אל דרך בית חנינה. הנאשם הבחין שכלי רכב חוסמים את הכיכר בכיוון נסיעתו ולכן פנה אל תחנת הדלק, בעוד השוטרים דולקים בעקבותיו. משם המשיך הנאשם, תוך נסיעה במהירות גבוהה, אל רחוב עבד אל רחמאן דג'אני והמשיך עד רחוב טהה חוסיין. שם פנה הנאשם שמאלה ופגע עם רכבו בחלקו האחורי של רכב מתוצרת יונדאי (מ"ר 61-005-74) (להלן - **רכב היונדאי**), שהיה ברחוב ובו שלוש נוסעות. מיד לאחר מכן פגע הנאשם ברכב מתוצרת מאזדה (מ"ר 27-970-63) (להלן - **רכב מאזדה ב'**), שנסע בכיוון הנגדי. כתוצאה מפגיעה זו נהדף רכב מאזדה ב' אל קיר שמימין למסלול הנסיעה והסתובב, תוך חסימת רכבו של הנאשם.

הנאשם ירד מהרכב ונמלט בריצה מהמקום. שוטרים שהבחינו במתרחש החלו לרדוף אחריו, אך הנאשם נמלט מהם.

במהלך המרדף המתואר, פגע הנאשם בשלושת כלי הרכב שהוזכרו לעיל, אשר ניזוקו כתוצאה מכך. כמו כן, כתוצאה מהפגיעה ברכב היונדאי וברכב מאזדה ב', נפגעו שלוש הנוסעות שהיו ברכב היונדאי והנוסע שהיה ברכב מאזדה ב' ופונו לבית חולים לשם קבלת טיפול רפואי.

ב. גרסת הנאשם והגדרת השאלה השנייה במחלוקת

4. הנאשם לא חלק על אף לא עובדה אחת מעובדות כתב האישום ואף הסכים כי יש בהן כדי לבסס את כל ארבע העבירות שהואשם כי עבר אותן. כך גם אישר הנאשם כי הוא בעל רכב הוולוו, כי מעולם לא ניתן לו רישיון נהיגה וכי הרכב אינו מבוטח בביטוח חובה.

כפירת הנאשם באשמה נשענת אפוא, על טענה אחת בלבד, כי לא הוא היה זה שנהג ברכב במהלך האירוע המתואר בכתב האישום (להלן גם - **האירוע**). טענה נוספת שהעלה הנאשם היא, כי במהלך האירוע לא היה בירושלים, אלא

בדימונה, בביתה של חברתו, אפרת נסימוב (להלן - אפרת או אפי).

5. במסגרת פרשת ההגנה הזמין הנאשם לעדות את יוסף טספהון (להלן - יוסף), שנחקר אף הוא במשטרה בחשד כי היה מי שנהג ברכב בעת האירוע. במהלך עדותו של יוסף הודיעה המאשימה כי ניתנת לו חסינות מפני הפללה עצמית וכי אף אם ימצא כי הוא זה אשר נהג ברכב, לא יוגש נגדו כתב אישום (על-פי סעיף 47 בפקודת הראיות). לאחר הודעת המאשימה כאמור, אישר יוסף כי הוא זה אשר נהג ברכב בעת האירוע ואף תיאר את התרחשותו, כפי עוד יפורט בהמשך הדברים.

המחלוקת היא בעיקרה בשאלת זהות הנהג שנהג ברכב בעת האירוע. אם היה זה הנאשם, כטענת המאשימה או שמא היה זה יוסף, כטענתו וכטענת הנאשם.

ג. הראיות שהוגשו מטעם הצדדים

6. ישיבות ההוכחות התקיימו ביום 24.10.2018 וביום 29.10.2018. סיכומי הצדדים נשמעו בעל-פה בדיון מיום 13.11.2018.

7. מטעם המאשימה העידו מספר עדים, בהם גם שני השוטרים ושתי החוקרות שגבו את ההודעות מהנאשם. כמו כן, מטעם המאשימה הוגש תיק מוצגים אשר כלל עשרה מוצגים שהוגשו בהסכמה. מוצגים נוספים הוגשו במהלך שמיעת עדויות עדי התביעה.

מטעם הנאשם העידו הנאשם, אפרת ויוסף וכן הוגשה ההודעה שנגבתה מיוסף בחקירה (נ/1).

במסגרת הדיון לא נדרש אל רובן של הראיות ואף לא לרובם של דברי העדים. שכן כאמור, אין כל מחלוקת באשר לנסיבות האירוע נושא כתב האישום, אלא המחלוקת היא רק בשאלת זהותו של נהג הרכב בעת האירוע.

8. כמו כן, לבד מהעדויות שנשמעו ומהראיות שהוגשו, היו עובדות אשר לגביהן לא הוגשו ראיות, אך הן לא היו שנויות במחלוקת. אלו הן אפוא, העובדות העיקריות אשר אינן שנויות במחלוקת הדרושות להכרעת הדין, הן אלו שלגביהן הוגשו ראיות הן אלו שלגביהן לא הוגשו ראיות:

א. אין מחלוקת על כך שרכב הוולוו המעורב הוא רכב ישן מאד. הנאשם רכש את הרכב כחודש לפני האירוע (תמורת כ-2,000-2,800 ₪) והוא נרשם בבעלות הנאשם. גם אין מחלוקת על כך שהרכב לא היה מבוטח.

ב. אין מחלוקת על כך שטביעות אצבעותיו של יוסף נמצאו ברכב הוולוו. הן נמצאו ברכב עצמו, על מכשיר הטלפון הנייד בצבע לבן מסוג סמסונג שנתפס ברכב (להלן - **הטלפון הנייד** או **הטלפון**), ועל בקבוק שתיה שנמצא ברכב (ממצאים שמשום מה, לא הוגשו במסגרת תיק המוצגים). עם זאת, מאחר שאין מחלוקת על כך שיוסף נהג ברכב מעת לעת, אף לא הייתה מחלוקת בין הצדדים על כך שאין בעצם הימצאות טביעות האצבע של יוסף ברכב, כדי ללמד בהכרח על כך שהוא היה מי שנהג ברכב בעת האירוע נושא האישום.

ג. ברכב נתפסו שני מכשירי טלפון ניידים, מכשיר הטלפון הנזכר וכן מכשיר טלפון נוסף מסוג סמסונג בצבע שחור. המידע שהיה במכשיר הטלפון (המכשיר הלבן) ותמונתו, הוגשו (דיסק פריקת מכשיר הטלפון - ת/7; פלט שיחות טלפון - ת/9; שלושה עמודים בודדים (לא ברצף) של הודעות (מסרונים) יוצאות ונכנסות - ת/10; תמונה של מכשיר הטלפון, הכוללת את צילום המסך - ת/19). בעניין מכשיר הטלפון הנוסף, לא הוגשה כל ראיה לגביו או לגבי זהות בעליו.

ד. האירוע היה כאמור, ביום 1.2.2018, אך הנאשם נעצר רק כעבור כמעט שבועיים, ביום 13.2.2018. במועד זה נגבתה ממנו ההודעה הראשונה (ת/15). שתי הודעות נוספות נגבו מהנאשם ביום 20.2.2018, במהלך תקופת מעצרו (ת/11, ת/12).

ה. מיוסף נגבתה הודעה אחת ביום 18.2.2018 (נ/1), בעת שהנאשם היה נתון במעצר.

ו. אפרת, חברתו של הנאשם, לא נחקרה במשטרה. זאת למרות שבהודעתו הראשונה של הנאשם הוא אמר, כי עד כמה שהצליח להיזכר במעשיו במועד האירוע, הוא חושב שהיה בביתה של אפרת בדימונה (הודעת הנאשם הראשונה, ת/15, שורות 167-180).

ז. יוסף עצור מאז חודש אפריל 2018 (ללא קשר להליך הנדון). עדותו בבית המשפט נשמעה במהלך תקופת מעצרו ומטעם זה הובא להעיד באמצעות שב"ס. לא הייתה מחלוקת על כך שבא-כוח הנאשם לא פגש את יוסף קודם לעדותו.

ד. עיקרי טענותיהם של באי-כוח הצדדים בסיכומיהם

עיקרי טענותיה של המאשימה

9. במסגרת סיכומי המאשימה, לא הופנה בית המשפט אל תוכן המדויק של עדויות מסוימות, אל אמירות מדויקות מתוך ההודעות שנגבו במשטרה ושהוגשו (לא הייתה הפניה אל עמודים מסוימים בפרוטוקול או אל מקומות מדויקים בהודעות) ואף לא אל ראיות מסוימות או אל תוכן. למעט הפניות מועטות אל הראיות גופן (אשר יפורטו

בהמשך), כל טענות המאשימה נטענו באופן כללי, תוך הפניה כללית אל הראיות שלפיהן על-פי טענת המאשימה, עולה כי הנאשם היה מי שנהג ברכב בעת האירוע.

10. נעמוד עתה על עיקרי טענותיה אלו של המאשימה.

ראשית, אין מחלוקת על כך שהרכב בבעלות הנאשם ושאר אחרים נהגו בו. לפיכך טענה המאשימה, כי אין בהימצאות טביעות אצבע של יוסף ברכב, כדי להעלות או להוריד. בעניין המצאות טביעות אצבעותיו של יוסף על מכשיר הטלפון ועל בקבוק השתייה, לא טענה המאשימה דבר.

שנית, המאשימה טענה כי השוטר העיד באופן נחרץ על כך שהכיר את הנאשם היטב עוד קודם לאירוע וכי זיהה אותו בוודאות כמי שנהג ברכב. על-פי טענת המאשימה, דבריו אלו של השוטר אף נתמכו בתיעוד של "גל הקשר", הכולל את שיחות שוטרי הניידת עם שוטרי תחנת המשטרה באמצעות מערכת הקשר המשטרית (תכתוב של עיקרי הדברים - ת/13ב).

שלישית, אין מחלוקת על כך שהטלפון נמצא ברכב, כפי שאף עלה מאיכון של מקום הטלפון. הנאשם אישר שמכשיר הטלפון שייך לו. מבדיקת תוכנו של מכשיר הטלפון עולה כי הנאשם עצמו השתמש במכשיר הטלפון ביום האירוע (דיסק הכולל את כל תוכן הטלפון - ת/7; שלושה עמודים הכוללים את תוכן המסרונים מיום האירוע - ת/10 (להלן - **תוכן המסרונים**)). שכן, מתוכן המסרונים שנשלחו ממכשיר הטלפון עולה שהנאשם התכתב במסרונים עם חברתו אפרת ביום האירוע, מסמוך לשעה 11:00 ועד השעה 15:00 (המסרון האחרון ששלח הנאשם מהטלפון אל אפרת נשלח בשעה 14:58 (מסרון מס' 14 בעמ' 158 בתוכן המסרונים)).

כמו כן, מאוחר יותר, מהשעה 15:00 ועד השעה 18:02, נשלחו מסרונים אל מכשיר הטלפון (מסרונים מס' 1-11 בעמ' 158 בתוכן המסרונים), שמהם עולה כי אנשים שונים, לרבות אחותו של הנאשם, בורטי, וחברתו אפרת, חיפשו את הנאשם באמצעות הפניית מסרונים אל מכשיר הטלפון. בנוסף לכך, מצילום המסך של מכשיר הטלפון מעת שנתפס (ת/19), עלה כי אחותו של הנאשם, בורטי, אפרת (חברתו) ואחרים, התקשרו אל מכשיר הטלפון כדי לחפש את הנאשם.

מכאן טוענת המאשימה, כי עולה שביום האירוע הנאשם עצמו השתמש במכשיר הטלפון שנמצא ברכב ולטענתה, יש בכך כדי לחזק את העובדה שהנאשם הוא מי שנהג ברכב בעת האירוע.

עוד טענה המאשימה בעניין מכשיר הטלפון, כי יש לדחות את גרסת הנאשם, כי הטלפון שנתפס ברכב הוא מכשיר נוסף על מכשיר טלפון אחר שבבעלותו וכי במכשיר זה השתמשו גם אחרים שהשתמשו ברכב ולא רק הנאשם. לטענתה, מדובר בגרסה שאינה הגיונית, אשר נסתרת בכך שקרוביו של הנאשם, אחותו וחברתו, חיפשו אותו באמצעות משלוח מסרונים אל המכשיר הזה.

רביעית, המאשימה טענה כי לא ניתן לקבל את טענת האליבי, שלפיה במועד האירוע היה הנאשם בביתה של חברתו בדימונה. כך בין השאר, מהטעם שאפרת, חברתו של הנאשם, נמנעה מלהיחקר במשטרה. כן טענה המאשימה, כי אפרת לא סיפקה הסבר מניח את הדעת לכך שביום האירוע שלחה אל הנאשם מסרון בשעה 18:01, שממנו עלה שחיפשה אותו. המאשימה טענה, כי הסבריה של אפרת בעדותה כי אולי שלחה את המסרון בטעות, אינם הגיוניים (המאשימה לא הפנתה אל המקום בפרוטוקול שבו נאמרו הדברים).

חמישית, המאשימה טענה כי לא ניתן לקבל את עדותו של יוסף, אשר כאמור לעיל, לאחר שניתן לו חיסיון מפני הפללה עצמית, הודה בכך שהוא היה מי שנהג ברכב בעת האירוע. זאת מהנימוקים הבאים (אשר נטענו ללא הפניות אל הפרוטוקול): האחד, לטענת המאשימה, ניתן היה להתרשם שמעמד מתן העדות לא הרשים את יוסף, בשל בעיות גדולות יותר שיש לו; השני, במהלך עדותו היה "קשר עין" בינו לבין הנאשם ומטעם זה ביקשה באת-כוח המאשימה שהדבר יופסק; השלישי, גרסתו של יוסף בעדותו ניתנה רק לאחר שכאמור, ניתן לו חיסיון מפני הפללה עצמית, אך קודם לכן חזר וטען כי אינו זוכר דבר. בדומה, בהודעתו (נ/1, שורה 51), אמר יוסף כי אינו רוצה להיות מעורב בעניינים הקשורים בנאשם ובמענה לשאלה אם נהג ברכב, השיב כי לא היה מעורב (שם, שורה 125); הרביעי, על-פי טענת המאשימה, מאופן עדותו של יוסף בעניין פרטי האירוע עלה כי ידע עליהם מכך שסיפרו לו ולא מנוכחות במהלכו (אולם לטענה זו לא הובאו דוגמאות או הפניות מהפרוטוקול). בעניין זה הוסיפה המאשימה, כי אין מחלוקת על כך שהנאשם ויוסף חברים ולשיטתה, יש מקום להנחה שהשניים תיאמו את הגרסה שעליה העיד יוסף בבית המשפט.

עיקרי טענותיו של בא-כוח הנאשם

11. בא-כוח הנאשם לא נדרש בסיכומיו אל כל המסכת הראייתית שהובאה, אלא בחר למקד את טענותיו בעיקר בהוכחת העובדה שעל-פי טענתו, נמצא כי גרסתו של יוסף היא גרסת אמת, המתיישבת עם העובדות על-פי עדויות השוטרים. במסגרת סיכומיו הפנה בא-כוח הנאשם לדבריו של יוסף, כפי שנאמרו בעדותו (וזאת תוך הפנייה אל הפרוטוקול), והראה כי ניכר מדבריו ומהפרטים שמסר על אודות האירוע, בין מיוזמתו ובין במענה לשאלות שנשאל, שהוא הכיר את העובדות מכך שנכח במקום בעת האירוע ולא מכך ששמע עליהן מפי אחרים. לפיכך טען בא-כוח הנאשם, כי מאחר שיוסף אישר והודה שהוא זה שנהג ברכב בעת האירוע ומאחר שגרסתו נמצאה אמינה, הרי שדי בכך כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

עיקרי טענותיו של בא-כוח הנאשם, המקובלות עליו, ישולבו אפוא, במסגרת הדיון בגרסתו של יוסף.

ה. דין בראיות והכרעה

12. הגם שכאמור, בא-כוח הנאשם בחר למקד את טענותיו בעיקר בעדותו של יוסף, בחנו גם את מכלול הראיות, לרבות אלו שאליהן הפנתה המאשימה.

בחינת הראיות ובחינת טענות באי-כוח הצדדים בסיכומי טענותיהם, הובילו לכלל מסקנה כי אין בידי המאשימה די ראיות

הקושרות את הנאשם אל האירוע. כך גם, ממכלול הראיות עולה מסקנה נוספת, כי לא מן הנמנע שמי שנהג ברכב בעת האירוע היה יוסף. שילובן של שתי מסקנות אלו מצדיק אפוא, את זיכוי הנאשם. כל זאת מן הטעמים שעליהם נעמוד עתה.

האירוע על-פי גרסת השוטר

13. תמצית גרסתו של השוטר בעדותו כללה את מסכת העובדות המתוארת בכתב האישום. עיקרי הדברים הם, כפי שפורט לעיל, שבמהלך נסיעתו בניידת עם השוטר אוריאל לכיוון עטרות, בהגיעם אל "צומת הכיבוי", בצפון פסגת זאב לכיוון נווה יעקב, הם הבחינו ברכב הוולוו עוצר במקביל לרכב מסוג מאזדה (להלן - **רכב המאזדה**), אשר בכתב האישום כונה "הרכב האחר". נהג המאזדה הוציא את פלג גופו העליון מהרכב וזרק דבר מה אל רכב הוולוו שבו נהג הנאשם. בשל התנהלות מחשידה זו, ביקש השוטר מהנאשם, נהג הוולוו, לעצור בצד ומשלא עשה כן, החל המרדף אחריו, כמתואר בכתב האישום.

גרסה זו של השוטר, אשר ככל הנראה הובאה בהודעה שמסר במשטרה במסגרת החקירה (אשר לא הוגשה) ואשר עליה מבוסס כתב האישום, שונה בפרטים מהותיים מעובדות האירוע, כפי שתיעד אותן השוטר עצמו בדו"ח הפעולה שכתב סמוך לאירוע ואשר הוגש במהלך עדותו (ת/18) (להלן - **דו"ח הפעולה**).

14. בשונה מהגרסה המאוחרת של השוטר, שהובאה בעדותו ואשר על-פיה נכתבו עובדות כתב האישום, בדו"ח הפעולה תוארו עובדות השונות במספר עניינים מהותיים, מאלו שעליהן העיד השוטר ואשר שימשו את הבסיס לכתב האישום. כך נאמר בדו"ח הפעולה (ת/18):

"במהלך המשמרת בדרכי לאירוע ... הגעתי לצומת הכיבוי ובעת שהרמזור היה אדום, הבחנתי ברכבים שהיו מלפני והפרידו בינו מספר רכבים, רכב מסוג מאזדה ל"ז 4664214 ובמקביל אילו [צ"ל: אליו] רכב מסוג וולוו ל"ז 9011806. נהג מרכב המאזדה הוציא את הגוף מהחלון וצעק לעבר רכב הוולוו. מסרתי לו דרך הכריזה שיכנס אל תוך הרכב. הרמזור התחלף והרכבים התחילו בנסיעה. בדקתי במסוף את רכב המאזדה והתברר לי כי הבעלים שלו הינו בחור מנווה יעקב בחור אתיופי. נהג הרכב היה עם חזות ערבית ונראה כב.מ. החשיד אותי ולכן נסעתי אחרי שני הרכבים לכיוון כללי עטרות הרכבים האיכו וכאשר עברנו את צומת נווה יעקב ולפני כיכר פיקוד מרכז הגעתי לרכב הוולוו בנתיב המקביל אילו [צ"ל: אליו] כאשר אני מנסה לזהות את הנהג ומתקרב לרכב במקביל אך נהג הרכב איננו נותן לי להתקרב אילו [צ"ל: אליו] ומאיץ בכל פעם כאשר היינו קרובים לכיכר הצלחתי להקדים אותו וזיהיתי את נהג הרכב המוכר לי מאירועים קודמים עונה לשם יעקב טספיה ת"ז --- שנהג לבדו ברכב. יעקב זיהה אותי ודרך החלון של הנוסע שהיה פתוח מסרתי לו שיעצור בצד לפני הכיכר ונתתי לו להתקדם מעט לפני. יעקב לא עצר את הרכב ונכנס לכיכר בתאוצה ...".

15. אלו הם אפוא, ההבדלים המהותיים בין דו"ח הפעולה לבין גרסת השוטר המאוחרת, שעליה מבוסס כתב האישום:

ראשית, בדו"ח הפעולה נאמר כי נהג המאזדה צעק אל נהג הוולוו. לא נאמר כי זרק דבר מה אל רכב הוולוו.

בהקשר זה נוסיף, כי מעדותו של השוטר אוריאל עולה, כי הוא לא הבחין בכך שנזרק דבר מה מרכב המאזדה אל רכב הוולוו, אלא מי שהבחין בכך היה השוטר, כדבריו "ככל הנראה הוא הבחין" (עמ' 74 בפרוטוקול, שורה 14).

שנית, מדו"ח הפעולה עולה, כי החשד של השוטר, שהוביל למרדף המתואר בכתב האישום, התעורר בשל עובדות הקשורות במאזדה ובמי שנהג בה, ללא קשר לרכב הוולוו ולמי שנהג בו. על-פי דו"ח הפעולה, חשדו של השוטר התעורר, לאחר שבדק במסוף המשטרה את זהות בעליו של רכב המאזדה והתברר לו כי "הבעלים שלו הינו בחור מנווה יעקב, בחור אתיופי", בעוד, כאמור בדו"ח הפעולה, "נהג הרכב היה עם חזות ערבית ונראה כב.מ.". בשל חשד זה, כך נכתב בדו"ח הפעולה, נסעו שוטרי הניידת אחרי שני כלי הרכב (המאזדה והוולוו).

שלישית, על-פי דו"ח הפעולה, בשל החשד שהתעורר מזהותו של נהג רכב המאזדה, הניידת דלקה, כאמור בדו"ח הפעולה, "אחרי שני הרכבים". אך, כאמור שם, "הרכבים האיצו וכאשר עברנו את צומת נווה יעקב ... הגעתי לרכב הוולוו". כפי שעולה מדו"ח הפעולה, נהג המאזדה - זה שעורר את החשד - הצליח לחמוק ולכן, כך נראה, המרדף נמשך כמתואר, רק אחרי רכב הוולוו.

הגרסה המאוחרת של השוטר, כך ככל הנראה, עלתה בהודעה שנגבתה ממנו בשלב מאוחר יותר. מכל מקום, לנוכח ההבדלים המהותיים בין דו"ח הפעולה שכתב השוטר סמוך לאירוע לבין העדות המאוחרת יותר, שעליה מבוסס כתב האישום, דומה כי יש לבחון את גרסתו של השוטר בזיהירות המתחייבת.

16. עובדה נוספת העולה מדו"ח הפעולה, אשר יש לתת אליה את הדעת, נוגעת לפרטי כלי הרכב, המאזדה והוולוו, ולמידע שהופק מהמסוף בקשר אליהם.

על-פי דו"ח הפעולה, בעת שנהג המאזדה הוציא את פלג גופו העליון מרכבו, היו שני כלי הרכב, המאזדה והוולוו, במרחק מה מהניידת, בעוד שבין הניידת לבין שני כלי הרכב הפרידו מספר כלי רכב אחרים. עוד נאמר, שהשוטר קרא לנהג רכב המאזדה להיכנס אל הרכב וכאמור, בדק את זהות בעליו של רכב המאזדה. בעקבות בדיקה זו ולנוכח מראהו של נהג המאזדה, התעורר חשדו של השוטר.

על-אף שרכב המאזדה הצליח לחמוק, היו לשוטר פרטי הרכב, מספר לוחית הרישוי ופרטי בעליו של הרכב. כפי שעוד יובהר בהמשך, הגם שהדבר לא נכתב בדו"ח הפעולה, מהראיות עולה שעוד קודם לתחילת המרדף, בשלב מוקדם זה של האירוע, השוטר בדק גם את פרטי רכב הוולוו, לרבות מספר לוחית הרישוי, אשר נרשמה בדו"ח הפעולה וכן את

זהות בעליו של הרכב, שהעלתה כי דובר בנאשם. כך, הגם שבדיקת פרטי רכב הוולוו לא תועדה בדו"ח הפעולה, למעט ציון מספר לוחית הרישוי. בכל מקרה, יש לתת את הדעת לכך שבדיקת זהות בעלי שני כלי הרכב, הוולוו והמאזדה, על-פי מספר לוחיות הרישוי, נעשתה בשלב מוקדם של האירוע, בעת שהתעורר חשדו של השוטר ובטרם החל המרדף של הניידת אחרי רכב הוולוו.

17. כן יש לתת את הדעת לכך שעל-פי דו"ח הפעולה ועל-פי התרשמותו של השוטר, כפי שתועדה בדו"ח הפעולה, לא רק השוטר ידע מיהו בעליו של רכב הוולוו ולטענת השוטר הוא אף זיהה אותו, אלא על-פי טענת השוטר, גם הנהג, שכונה בדו"ח הפעולה "יעקב", זיהה את השוטר. כאמור בדו"ח הפעולה, למרות קריאות השוטר לעברו מבעד לחלון הרכב הפתוח שיעצור, האיץ "יעקב" (הנאשם) את מהירות הנסיעה, תוך סיכון כלי רכב. לעובדה זו תהיה חשיבות בהמשך הדברים, אגב הדיון בדבריו של יוסף.

18. במסגרת סיכומיו וכאמור לעיל, בחר בא-כוח הנאשם שלא להידרש לסתירות שלטענתו עלו מהשוואת עדויות שני השוטרים. הוא אף בחר שלא לעסוק בסתירות מהותיות שלטענתו נמצאו בין עדותו של השוטר לבין דו"ח הפעולה שנערך סמוך לאירוע. זאת מאחר שלטענתו, די בכך שגרסתו של יוסף הייתה אמינה - מהטעמים שיפורטו בהמשך - כדי להביא לזיכוי הנאשם.

למרות זאת וכאמור, לנוכח ההבדלים המהותיים בין גרסת השוטר בדו"ח הפעולה לבין עדותו, מצאנו להידרש לכך. שכן, יש באמור כדי להשליך על בחינת טענת השוטר כי הוא זיהה את הנאשם בוודאות בתור מי שנהג ברכב הוולוו.

גם אם אין סיבה שלא להאמין לשוטר שהוא היה משוכנע שמי שנהג בוולוו היה הנאשם וכי יכול היה לזהות אותו בשל היכרות קודמת, לא ניתן לשלול את האפשרות שהשוטר טעה בזיהוי הנאשם. כך גם לא ניתן לשלול את האפשרות שבפועל, השוטר לא זיהה את הנאשם אלא הסיק שהוא הנהג, לאחר שכבר ידע שהוא בעליו של הרכב. שכן, כפי שכבר נאמר ועוד יובהר בהמשך, כבר בתחילת האירוע ידע השוטר שבעל רכב הוולוו הוא הנאשם. כל זאת בעיקר משלושת הטעמים הבאים:

ראשית, חרף העובדה שהשוטר נשאל פעמים רבות באשר למקור היכרותו את הנאשם, הוא לא ידע להשיב על כך. תשובותיו כי היכרות זו נובעת מאירועים קודמים שבהם היה הנאשם מעורב, לא נתמכה בדבר המלמד כי אמנם היו אירועים קודמים שבהם היה הנאשם מעורב. בעניין זה אף הודגש, כי בעת האירוע היה הנאשם חייל בשירות חובה, שאין לחובתו הרשעות קודמות.

זאת ועוד: לשוטר הוצגה העובדה שכשבועיים קודם למועד עדותו בבית המשפט, הנאשם נתקל בו במרכול (בסופר קו-אופ בנווה יעקב), אך על-אף שהנאשם עמד מול השוטר, הוא לא זיהה את הנאשם (עמ' 68-69 בפרוטוקול). מכאן שאפילו הייתה היכרות קודמת, הרי שזו לא נתמכה בדבר. הרושם אף היה, כי בניגוד לטענת השוטר, לא דובר בהיכרות טובה אשר מונעת כל טעות בזיהוי. לכל אלו גם מצטרפות הנסיבות שבהן, על-פי תיאור הדברים בדו"ח הפעולה, דובר במבט חטוף של השוטר בנהג רכב הוולוו, בעוד שניהם בתוך כלי רכב ובעוד נהג הוולוו מנסה ואף מצליח, לחמוק

מהניידת שבה היה השוטר. כך שלא מן הנמנע שהשוטר טעה בזיהוי הנאשם.

שנית, השוטר נמנע ממתן תשובה ברורה בעניין השלב שבו נבדקה זהות בעליו של רכב הוולוו, אך השוטר אוריאל השיב לשאלה זו תשובות ברורות. במענה לשאלת בא-כוח הנאשם, השיב השוטר אוריאל שכבר בשלב מוקדם של האירוע נבדקו פרטי בעליו של רכב הוולוו, שהוא הנאשם. תשובתו של השוטר אוריאל הייתה "בדקנו את המספר, כן, בדקנו אותו, ברור" (עמ' 78 שורה 4). בהמשך הוסיף השוטר אוריאל, שמכשיר הטבלט שבאמצעותו נערכה הבדיקה היה בידי השוטר, שערך את הבדיקה בשלב מוקדם של האירוע וכי השוטר אמר לשוטר אוריאל את כל פרטיו של הנאשם. במענה לשאלה אם הנתונים עלו מהמסוף, השיב, "כן, ברור, הוא אמר את זה מהמחשב" (שם, שורה 18 וכן בהמשך, בעמ' 78-80).

בהמשך עדותו אמנם ניסה השוטר אוריאל לחזור בו ולומר שהוא לא זוכר את השלב שבו נערכה הבדיקה במחשב ("לא יודע מתי הוא בדק ... אתה נכנס לקטנות, לא יודע, זה משנה?" (עמ' 80 שורה 18)), אולם ממכלול דבריו בעדותו (שם, עמ' 78-80), עלה באופן ברור שלא הותר מקום לספקות, כי כאמור, בדיקת נתוני בעל רכב הוולוו, שהעלו כי מדובר בנאשם, הייתה בשלב מוקדם מאד של האירוע. כך גם עלה בבירור, כי בדיקה זו נערכה באותו שלב מוקדם של האירוע שבו נבדקו נתוני בעל רכב המאזדה - נתונים שעוררו את חשדו של השוטר והובילו למרדף - ועוד קודם לפניית השוטר אל נהג הוולוו ולקריאה אליו לעצור.

אפילו אמנם הכיר השוטר את הנאשם, לא מן הנמנע שלאחר שידע שהרכב בבעלותו, טעה לחשוב שהוא גם מי שנהג בו בעת האירוע.

שלישית, מקובלת עליי טענתו של בא-כוח הנאשם, שהועלתה במהלך עדותו של השוטר (עמ' 58-66), כי בניגוד לרושם הראשוני (שהיה גם לי, כפי שניתן להתרשם מהפרוטוקול), לא ניתן להסתמך על הקלטת גל הקשר (הקלטת חילופי הדברים במערכת הקשר של המשטרה במהלך האירוע), כדי לקבוע שהשוטר אמנם זיהה בעצמו את הנאשם כמי שנהג ברכב.

למסקנה זו הגעתי לאחר האזנה אל כל ההקלטה של גל הקשר ולאחר קריאת התכתוב של ההקלטה (דיסק הקלטת גל הקשר - ת/13א; התכתוב - ת/13ב). תחילה נעיר, כי כפי שאף העירה באת-כוח המאשימה, השוואת התכתוב להקלטה מעלה כי אמנם אין מדובר בתכתוב מדויק וכי חלקים נרחבים מהשיחה המוקלטת אמנם חסרים בתכתוב. עם זאת, ניתן לומר שבאופן כללי התכתוב משקף את עיקרי הדברים הכלולים בקטע ההקלטה שהוגש.

כפי שאף טען בא-כוח הנאשם, קטע ההקלטה שהוגש הוא חלקי וקטוע ומשקף רק את סופו של האירוע. ההקלטה מתחילה רק לאחר שנהג רכב הוולוו כבר נמלט ממנו. המידע שנמסר לתחנה בשלב הזה היה "... רכב מסוג וולוו, זה מה שיש לנו ראשוני". מיד לאחר מכן אמר השוטר בקשר, כי מדובר ב"אירוע של רכב, יעקב מנווה יעקב היה עם רכב וולוו ישן ...", כך שלכאורה, כבר בשלב מוקדם של השיחה מודיע השוטר שהנהג הוא "יעקב" (הנאשם). בהמשך מתבקש השוטר למסור לתחנה את מספר לוחית הרישוי של רכב הוולוו. לאחר שהדובר מבקש זאת מספר פעמים,

מוסר השוטר את מספר לוחית הרישוי ובמענה לכך נאמר שבעל הרכב הוא אמנם הנאשם וכי אין לו רישיון נהיגה.

מהאזנה אל קטע השיחה המוקלט מגל הקשר עולה, כי השוטר לא היה מי שביקש את בדיקת פרטי הרכב, אלא הגורם מהתחנה ששוחח עמו ושבדק את הפרטים, הוא שביקש זאת מיוזמתו ולאחר בדיקתו, הוא מסר את הפרטים לשוטר. האזנה אל השיחה ואל תגובותיו של השוטר מעלה, כי לא רק שהשוטר לא היה מי שביקש את המידע, אלא הוא לא גילה כל עניין במידע שנמסר לו בעניין פרטי זהותו של בעל רכב הוולוו. האזנה לשיחה העלתה בבירור, שאותו גורם שאמר בקשר את פרטיו של בעל הרכב לא חידש לשוטר דבר וכי השוטר אף התעלם מדבריו. כפי שכבר ראינו, הדבר אינו מפתיע, מאחר שהמידע באשר לפרטי הרכב ופרטי בעליו (הנאשם), כבר היה ידוע לשוטר מתחילת האירוע, לאחר שבדק את הדברים בעצמו. כאמור לעיל וכפי שאישר זאת השוטר אוריאל, בשלב מוקדם של האירוע, קודם למרדף אחר רכב הוולוו, בדק השוטר באמצעות מכשיר הטבלט שהיה ברשותו את פרטי בעליהם של שני כלי הרכב, המאזדה והוולוו, על-פי מספרי לוחיות הרישוי. כזכור, רכב המאזדה חמק עוד טרם התחלת המרדף ולכן את פרטיו ודאי לא ניתן היה לבדוק בתום האירוע. מכאן עולה אפוא, כי פרטי הנאשם, שהוא בעל רכב הוולוו הרשום, היו ידועים לשוטר עוד לפני שהחל המרדף אחר רכב הוולוו ואף עוד קודם לשלב שבו ניידת המשטרה עמדה במקביל לרכב הוולוו באופן שלכאורה, איפשר לשוטר לראות את הנהג בוולוו ולקרוא בשמו.

19. בכל מקרה אין בהקלטה של גל הקשר כדי להעלות או להוריד ואף אין בה כדי לתמוך בטענה שהשוטר זיהה את הנאשם באופן ודאי כמי שנהג ברכב. כאמור, הקלטת גל הקשר שהוגשה כוללת את חילופי הדברים במערכת הקשר המשטרתית החל מתום האירוע, לאחר שנהג הוולוו כבר נמלט. כך בעוד שכאמור, ישנן ראיות המצביעות על כך שכבר בשלב מוקדם של האירוע, השוטר בדק ומצא שהנאשם הוא בעליו של רכב הוולוו. לכן, גם אין בהקלטת גל הקשר שהוגשה כדי לתמוך בטענה שהשוטר זיהה את הנאשם בוודאות כמי שנהג ברכב. לא מן הנמנע אפוא, כי מאחר שהשוטר ידע שהנאשם הוא בעל רכב הוולוו, הוא הסיק מכך שהנאשם הוא גם מי שנהג בו.

עוד יש להוסיף, כי בעדותו אישר השוטר כי הגם שהוא מכיר את יוסף, הוא אינו בטוח שהוא יכול היה לזהות אותו (עמ' 72 שורה 28 ואילך). במצב זה, לא ניתן לשלול את האפשרות שהשוטר ראה את יוסף - ולא את הנאשם - והחליף ביניהם. שכן, חרף השונות בין הנאשם ליוסף, גם יש לא מעט קווי דמיון ביניהם, בהיות שניהם צעירים יוצאי אתיופיה, שתספורתם קצוצה.

המידע שהופק ממכשיר הטלפון שנתפס ברכב

20. המידע שהופק מפריקת מכשיר הטלפון שנתפס ברכב הוגש במסגרת תיק המוצגים, כלהלן: דיסק הכולל את כל המידע (ת/7). עיון בדיסק העלה כי מדובר בהיקף עצום של מידע, רובו מודפס בצפיפות רבה והוא מתפרש על פני 817 עמ'; פלט שיחות טלפון נכנסות ויוצאות (ת/9); פלט הודעות נכנסות ויוצאות הכולל חלק מתוכן המסרונים (ת/10). חשוב להדגיש, כי הגם שהנאשם נחקר במשטרה בעניין עצם תפיסת שני מכשירי טלפון ניידים, הוא לא נחקר בעניין תוכנו של המכשיר, שלא הובא לידיעתו קודם להגשת כתב האישום.

תוכן המסרונים, כפי שהוא מופיע בדיסק, מתפרש כאמור, על פני עמודים רבים (מתוך 817 עמ'). המסרונים הרלוונטיים ליום האירוע (1.2.2018) וליום שקדם לו (31.1.2018), מופיעים בעמ' 158-163. למרות זאת, המאשימה כללה בתיק המוצגים רק את שלושת העמודים הבאים, שאינם ברצף: עמ' 163, הכולל את המסרונים מהיום שקדם לאירוע (31.1.2018), בין השעות 17:10-15:57; עמ' 160, הכולל את המסרונים מיום האירוע (1.2.2018), בין השעות 11:43-10:57; עמ' 158, הכולל את המסרונים מאותו יום (1.2.2018), הכולל את בין השעות 18:02-14:35.

עמ' 159, אף הוא מיום האירוע (1.2.2018), הכולל את המסרונים בין השעות 13:27-11:43 ממועד זה, לא הודפס לחומר החקירה ולא צורף אל תיק המוצגים.

21. כפי שטען בא-כוח הנאשם בצדק, אמנם המאשימה הגישה לבית המשפט ואף העבירה לעיונו את מלוא המידע באמצעות הדיסק, אולם בהגשת שלושה עמודים בלבד (מתוך 817 עמ'), שאינם ברצף ותוך דילוג על אחרים, היה משום העברת מסר כי לכאורה, רק אותם עמודים שצורפו רלוונטיים.

בשל החסר בעמודים הכוללים מסרונים מיום האירוע, בדקתי את הדברים בעצמי במהלך ישיבת ההוכחות מיום 29.10.2018 (ראו בין השאר, עמ' 132-138 בפרוטוקול). בדיקת המסרונים החסרים ממועד האירוע ובדיקת שיחות הטלפון - שבעניין לא טענו באי-כוח הצדדים דבר - העלתה בין השאר, את הממצאים הרלוונטיים הבאים:

(1) המסרון האחרון משעות הבוקר שנשלח ממכשיר הטלפון ושניתן לייחס לנאשם, נשלח אל חברתו אפי, בשעה 11:49. לעניין זה נעיר, כי הנאשם לא חלק על כך שאת אותם מסרונים שנשלחו ממכשיר הטלפון אל מכשיר הטלפון של אפי, הוא היה זה ששלח.

(2) המסרון הבא נשלח מהטלפון בשעה 13:37 אל מספר הטלפון של יוסף, שכינויו בטלפון הוא "חבר". תוכנו של המסרון הוא "... זה יהושע איפה הרכב". מיד לאחר מכן, בהפרש של 5 שניות, נשלח מסרון נוסף מהטלפון אל מכשיר הטלפון של יוסף, שבו נאמר, "מה אתה דפוווק".

לעניין שני מסרונים אלו יובהר, כי אין מחלוקת על כך שיהושע הוא אח של הנאשם ואף אין מחלוקת על כך שדובר במסרונים שנשלחו אל מכשיר הטלפון של יוסף. בעדותו של יוסף, הוא אישר שמידי פעם הרכב היה אצלו. לכן ישנה אפשרות שיהושע, אח של הנאשם, ששלח את המסרון ממכשיר הטלפון שנתפס אל מספר הטלפון של יוסף, עשה כן מאחר שביקש לברר אם הרכב אצל יוסף (עמ' 137-138 בפרוטוקול). מכאן אפוא, עולה כי ישנה אפשרות שבשעה זו לא היה הטלפון ברכב ולא היה ברשות הנאשם אלא אצל אחיו, יהושע.

(3) ההתכתבות הבאה במכשיר הטלפון היא שוב בין הנאשם לבין אפי והיא נמשכה בין השעה 14:35 לשעה 15:00. המסרונים שנשלחו מהשעה 14:49 עד השעה 15:00, היו מסרונים ששלח הנאשם אל אפי בעניין שעות עבודתו וכדומה. המסרון האחרון בשעה זו הוא של אפי, המבקשת מהנאשם לעבור אל הוואטסאפ. לא ברור ולא ידוע, אם הנאשם עבר להתכתב באמצעות תוכנת וואטסאפ ואם אותה

התכתבות, ככל שהייתה, הייתה במכשיר הטלפון שנתפס או במכשיר אחר של הנאשם.

(4) ההודעה הבאה אל הטלפון היא הודעה קולית נכנסת מהשעה 17:16, משולח שזהותו לא ידועה לנו. לאחר מכן, בשעה 17:54 שולחת בורטי, אחות של הנאשם, מסרון שבו שאלה, "מי זה עם הטלפון של יעקב". את המסרונים הבאים, בין השעה 18:00 לשעה 18:01 שלחה אל הטלפון אפי, חברתו של הנאשם. מסרון נוסף שלחה בורטי בשעה 18:02. מתוכן מסרונים אלו עלה בין השאר, שאמו של הנאשם חיפשה אותו ודאגה לו מכיוון שלא ענה לה. לעניין זה נזכיר, כי לאחר השעה 17:00 מכשיר הטלפון כבר היה בידי המשטרה.

(5) בדיקת שיחות הטלפון (ת/9) מעלה גם נתונים בעניין המסרונים שהתקבלו בטלפון ושיצאו ממנו (כפי שעלה מפלט ההודעות) וגם נתונים על שיחות טלפון. על-פי נתונים אלו, בשעה 16:41 הייתה שיחה יוצאת קצרה (כדקה וחצי) ממכשיר הטלפון אל הטלפון של אפי ובשעה 16:52 הייתה שיחה יוצאת אל מספר שזהותו לא ידועה ואף לא ידוע מי היה המתקשר ממכשיר הטלפון. לאחר מכן, מהשעה 17:15, היו רק שיחות נכנסות, ככל הנראה, ללא מענה, שנמשכו שניות בודדות בלבד. חלקן מבורטי, חלקן מאפי ואחרות ממספרים אחרים שזהותם אינה ידועה. בשעה זו וכאמור, מכשיר הטלפון כבר היה בידי המשטרה.

22. פלט ההודעות ודו"ח השיחות היוצאות והנכנסות מעלים כי כפי שטען הנאשם, מכשיר הטלפון שנתפס אמנם שייך לו. אולם לא מן הנמנע כי, כטענת הנאשם שעלתה כבר בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/15, עמ' 3), מדובר במכשיר טלפון נוסף למכשיר אחר שמצוי ברשותו וכי המכשיר שנתפס שימש גם אחרים. כך בעיקר עלה מהמסרון שכלל הנראה, שלח יהושע ממכשיר הטלפון בשעה 13:27 אל יוסף, שבו הוא שואל אם הרכב אצל יוסף.

בכל מקרה, הנתון החשוב לענייננו הוא, כי השימוש האחרון של הנאשם בטלפון היה בשעה 16:41 (השיחה היוצאת על אפי), כעשרים דקות לפני האירוע. לאחר מכן, מסרונים שנשלחו אליו ושיחות שהופנו אליו, נותרו ללא מענה.

מאחר שהנאשם גר בשכונת נווה יעקב, ממש ליד מקום האירוע, לא ניתן לשלול את האפשרות שלאחר שהנאשם השתמש במכשיר הטלפון, הוא השאיר אותו ברכב, אך סמוך לשעה 17:00 מישוהו אחר לקח את הרכב. לכן, אין בעובדה שברכב נמצא מכשיר הטלפון שבו השתמש הנאשם כעשרים דקות קודם לאירוע, כדי להצביע על כך שהנאשם היה מי שנהג ברכב במהלך האירוע.

המאשימה גם לא סתרה את טענת הנאשם כי ברשותו מכשיר טלפון נוסף ששימש אותו, ואף לא סתרה את העובדה שהמכשיר שנתפס הושאר לעתים ברכב וכי גם אחרים השתמשו בו. העובדה שגם אחרים השתמשו במכשיר הטלפון, אף נתמכת בכך שטביעות אצבעותיו של יוסף נמצאו על מכשיר הטלפון.

עוד יש להוסיף, כי העובדה שאחות של הנאשם וחברתו חיפשו אותו באמצעות מכשיר הטלפון שנתפס, אינה שוללת את

האפשרות שהן ניסו לחפש אותו גם בדרכים אחרות או באמצעות מכשיר טלפון אחר שלטענתו, היה בשימוש. אף לא מן הנמנע, שבסופו של דבר הן גם איתרו אותו ולכן לאחר השעה 18:00 הפסיקו להתקשר אל מכשיר הטלפון שנתפס. מכל מקום, הדברים לא נבדקו.

23. המסקנה העולה מבדיקת המידע שהופק ממכשיר הטלפון שנתפס ברכב היא, כי גם אם יש מקום לפרשנות של המאשימה למידע זה, הכולל את החלפת המסרונים כמתואר לעיל, זו אינה הפרשנות הסבירה היחידה. לכן גם אין במסרונים שנשלחו אל הטלפון כשלעצמם, כדי לבסס את העובדה שהנאשם - ולא יוסף או אדם אחר - הוא זה שנהג ברכב בעת האירוע.

לכל זאת יש להוסיף גם את העובדה שכפי שכבר הוזכר, אין מחלוקת על כך שברכב נתפס מכשיר טלפון נוסף (לעניין זה, ראו בין השאר, את האמור בסוף דו"ח הפעולה וכן את חקירת הנאשם בהודעתו מיום 20.2.2018 (ת/15), בעמ' 3). לגבי המכשיר הנוסף שנתפס לא הוגשה כל ראיה, המאשימה אף לא הבהירה אלו ממצאים, אם בכלל, ישנם לגבי מכשיר זה. כך גם לא הוכח מי בעליו. מכאן גם האפשרות, שמי שנהג - בין יוסף ובין אדם אחר - השאיר את מכשיר הטלפון הנוסף ברכב.

גרסת הנאשם

24. בתקופה שקדמה למעצרו, שירת הנאשם בצבא במחנה עופר, בתפקיד לוחם ביחידת איסוף קרבי. בחקירתו הראשונה (הודעה מיום 13.2.2018 - ת/15) ובמענה לשאלות שהוצגו לו, סיפר הנאשם, בין השאר, כי רכש את הרכב מכיוון שבאותה עת עמד לצאת לקורס ללימוד נהיגה מטעם הצבא (שם, עמ' 5 ואילך). הנאשם סיפר על אופן רכישת הרכב ומקום רכישתו וכן סיפר כי מאחר שלא היה לו רישיון נהיגה הוא לא יכול היה לנהוג ולכן, יוסף, שיש לו רישיון נהיגה, התלווה אליו בעת רכישת הרכב והיה מי שנהג בו. עוד סיפר הנאשם בעדותו (שם), כי מאז רכישת הרכב, הוחנה הרכב ליד בית אמו בשכונת נווה יעקב וכי מי שנהג בו היה בין השאר, יוסף. עכשיו, הוסיף הנאשם, הרכב נמצא במשטרה, שלקחה אותו. הנאשם גם סיפר שבעת רכישת הרכב קיבל ארבעה מפתחות, אחד נשאר אצלו, אחד אצל יוסף, אחד נשאר ברכב בתא הכפפות ואחד בבית.

בחקירתו נשאל הנאשם, אם דיבר עם יוסף על האירוע והשיב בשלילה. לאחר מכן נשאל אם נהג ברכב במועד האירוע וגם על כך השיב "לא נהגתי" (שם, שורה 146). הנאשם הוסיף והכחיש מפגש עם השוטר במהלך נסיעה ברכב, הכחיש שפגע בכלי רכב ואמר "לא נהגתי לא יודע על מה את מדברת" (שורה 153). כך המשיך והשיב לגבי כל השאלות שנשאל. במענה לשאלה אם עלה על מדרכות, אמר "לא. לא אני" (שורה 156), כשנשאל מי כן עשה את זה אמר, "לא יודע", "לא אני" (שם, שורות 159, 163). הנאשם גם נשאל אם אולי יוסף היה מי שעשה את הדברים, ותשובתו הייתה "לא יודע. מה, יוסף יעשה דבר כזה ולא יגיד לי?" (שורה 165), אך גם לא שלל את האפשרות שבעת האירוע הרכב אמנם היה אצל יוסף שנהג בו.

25. לקראת סוף ההודעה האמורה, ההודעה הראשונה שנגבתה מהנאשם (ת/15), הוא אמר שבאותו יום היה אצל

חברה שלו (שורה 167). הוא נשאל איך נזכר בכך פתאום ומתשובותיו ניכר כי היה זה חלק מניסיונו להיזכר ולשחזר מה בכלל היה או עשה במועד האירוע, כשבועיים קודם למועד מעצרו וחקירתו. מקריאת ההודעה עולה, כי בתחילה תיאר הנאשם שגרה של שירותו הצבאי ותיאר באיזה שעה הוא נהג לצאת מהבסיס. הוא לא זכר אם באותו שבוע יצא לביתו לחופשת סוף השבוע ביום רביעי או ביום חמישי ולא זכר אם נסע לביתה של חברתו בדימונה או לביתו (שם, שורות 67-82). מתשובותיו של הנאשם עלה, שגם החוקרת ניסתה לסייע לנאשם להיזכר מה היה באותו יום. לבסוף, הזכירה לו שהיה זה היום הראשון של החודש שבו משולמת המשכורת והנאשם ענה שהוא מנסה להיזכר היכן היה. לבסוף אמר הנאשם שהוא "כמעט בטוח" שהיה אצל חברה שלו בדימונה (שורות 176-180). לדברים מהוססים אלו של הנאשם, ישנה חשיבות רבה לעניין טענת האליבי, שאליה עוד נשוב בהמשך הדברים.

26. גרסת הנאשם בהודעה השנייה שנגבתה ממנו, כעבור כשבוע, ביום 20.2.2018 (ת/11), הייתה דומה בעיקרה לגרסתו בהודעה הראשונה שנגבתה ממנו, אך גם נכללו בה פרטים נוספים שהשלים במענה לשאלות שנשאל. כך למשל, במענה לשאלה בעניין מחיר הרכב אמר שהיה בין 2,000 ל-2,800 ₪ (שורה 73) והוסיף שמימן זאת באמצעות הלוואה (שם, בהמשך). במענה לשאלות נוספות שנשאל, הוסיף הנאשם פרטים על שירותו הצבאי, על כך שגם ליוסף יש מפתח של הרכב, שהרכב חונה ליד ביתה של אמו, ושלא נראה לו שיוסף השתמש ברכב (שם, שורות 83-90). הנאשם חזר והדגיש כי לא הוא נהג ברכב, וכי לגבי עובדה זו הוא בטוח ושאינו יודע מי כן נהג (שורה 91).

הנאשם גם הוסיף כי בכלל לא היה בירושלים, כי היה בצבא, בבסיס. לדבריו, יצא מהבסיס במחנה עופר בערך בשעה 16:00-16:30, נסע לתחנה המרכזית ומשם נסע באוטובוס קו 470 אל חברה שלו בדימונה (שורה 92 ואילך). בהמשך חזר הנאשם על כך שהטלפון נשאר ברכב, שיש לו טלפון נוסף וכפי שכבר אמר, מדובר במכשיר טלפון שכל מי שרוצה משתמש בו וכן כי מספר אנשים משתמשים ברכב.

בהודעה השנייה שנגבתה מהנאשם, הוא העלה את האפשרות שנטפלים אליו ו"תופרים לו תיק" בשל תלונה שהגיש במח"ש נגד אחד משוטרי התחנה ואף הוסיף, כי יכול להיות שלשוטר מניע אישי לפגוע בו (ת/11, שורה 197 וכן עמ' 8). עוד הוסיף, שיכול להיות שהשוטר (שכונה בהודעה, "אתיופי מהסיוור"), טעה בזיהוי, כי "כל האתיופים דומים" (שורות 227-237).

27. עניין נוסף שעלה בהודעה השנייה שנגבתה מהנאשם (ת/11), אשר יש לתת עליו את הדעת, נוגע לדבריו של יוסף, שעליהם נשאל הנאשם. לקראת סוף חקירת הנאשם, שאלה הציגה החוקרת לנאשם את השאלה הבאה (שורות 242-243): "כששאלתי את יוסף למה ברכת הוא אמר לי שאני רואה רק חצי תמונה ושיש לך סיבה אתה מעדיף לאכול את התיק הזה עם הבריחה ולא משהו אחר. מה אתה מסתיר?". במילים אחרות, הנאשם נשאל לגבי דבריו של יוסף, שלכאורה אמר, כי הנאשם מעדיף להיות מואשם בהליך הנדון, שעניינו בריחה מהשוטרים, ולא להיות מואשם בדבר אחר, חמור יותר.

לא רק שלא מצאנו זכר לגרסה זו בגרסתו של יוסף (נ/1), שעליה נעמוד בהמשך, אלא שעל כך השיב הנאשם "לא היה דבר כזה. אם הוא אמר ככה הוא שקרן אני מוכן לעימות איתו. ואם זה אני הייתי מעדיף לעצור והיה משחרר אותי מהתחנה כבר" (שם, שורות 244-245).

במילים פשוטות: הנאשם הכחיש מכל וכל את הדברים שנטען בפניו שיוסף לכאורה אמר. כפי שעוד יובהר, לא מצאנו שיוסף אמר דבר בעניין האירוע או בעניין הנאשם וממילא גם לא את הדברים האמורים; הנאשם הבהיר, דברים הגיוניים ביותר, כי אילו הוא היה מי שנהג ברכב, הוא היה עוצר בצד ולא היה בורח מהמקום. במצב זה, כבר היה משתחרר מהתחנה ולא היה נעצר. דברים אלו אף מתיישבים עם העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות, לא הייתה סיבה אמיתית שיימלט מהמקום - גם אילו נהג ללא רישיון נהיגה - וכדבריו מספר פעמים, "אני חף מפשע. אני רוצה להיות חייל. לשרת את המדינה" (שם, שורה 179). אפשרות שלמרבה הצער, הופסקה בשל ההליך הנדון; עימות בין הנאשם ליוסף לא נעשה ולא נראה כי מוצתה החקירה באשר לאפשרות שיוסף היה מי שנהג ברכב.

28. גרסת הנאשם בעדותו הייתה דומה לדברים שאמר בהודעות שנגבו ממנו במשטרה.

גרסתו של יוסף במשטרה ובבית המשפט

29. לעומת הנאשם, שבעת חקירתו במשטרה השיב לכל השאלות שנשאל ושטען כי אינו יודע מי נהג ברכב באירוע, התנהלותו של יוסף בעת חקירתו במשטרה הייתה שונה לחלוטין.

יוסף נחקר באזהרה ביום 18.2.2018, בעת שהנאשם היה עצור. הודעתו לא נכללה בתיק המוצגים ואף לא הוגשה מטעם המאשימה, אלא הוגשה מטעם הנאשם (נ/1).

בתחילת חקירתו במשטרה נשאל יוסף שאלות כלליות והשיב תשובות קצרות, כלליות ובעיקר מתחמקות ומתחכמות. כך למשל, במענה לשאלה אם הבין את החשדות נגדו, השיב "סבבה" (שורות 6-9), במענה לשאלה אם יש לו רכב השיב, "כן. אה לא. תכתבי לא" (שורה 15). כשנשאל למעשיו ענה "אני לא עושה כלום. עובד בעבודות מזדמנות" (שורה 25). כשנשאל אם הוא חייל השיב, "לא. עומד להתגייס" (שורה 27), אך שכנאמר לו שהוא כבר בן 21, השיב, "קיבלתי פטור" (שורה 29).

בהמשך נשאל יוסף אם הוא מכיר את הנאשם. בהתחלה ענה שהוא מכיר אותו מהשכונה, הוסיף שהוא חבר, אבל שאינם נפגשים. בהמשך סיפר שהם נפגשו במגרש הרוסים יומיים קודם לחקירתו ולפני כן נפגשו כמה פעמים (שם, שורות 32-45). לאחר כמה תשובות כלליות בעניין הנאשם, הפסיק יוסף להשיב לשאלות החוקרת, הודיע שהוא שומר על זכות השתיקה, והסביר זאת בכך שהוא לא רוצה שיחברו משהו ממה שיאמר למשהו של הנאשם וכך ימצא עצמו במגרש הרוסים (במעצר). כמו כן, יוסף שאל את החוקרת היכן הרכב של יעקב והוסיף שבגלל שיעקב במעצר הוא רוצה לקחת אותו (שם, שורות 46-57).

פרט לדברים מועטים אלו, רוב תשובותיו של יוסף לשאלות החוקרת היו שהוא שומר על זכות השתיקה, שאינו זוכר או עוד תשובות מתחמקות מעין אלו. כך, למשל, כשנשאל אם נהג ברכב, השיב "יכול להיות" (שורה 65), אך על שאלות רבות השיב שאינו זוכר וכדומה.

עם זאת, במענה לשאלות בעניין קניית הרכב, השיב יוסף תשובות דומות לאלו של הנאשם. כך גם אמר, בדומה לנאשם, כי לרכב יש ארבעה מפתחות, שאחד מהם אצלו, אחד ברכב, אחד אצל יעקב ועוד אחד שהוא לא זוכר היכן נמצא (שם, בעיקר עמ' 4-7).

30. פרט חשוב נוסף בהודעתו של יוסף, הוא העובדה שבסוף גביית ההודעה, כשיוסף נשאל שוב, אם נהג ברכב, הוא שוב ענה באופן מתחכם, כי "כשהרכב לא עבר עבירה פלילית, אני, כשעבר עבירה, לא אני וגם לא יעקב. יש מפתח באוטו וכל אחד יכול לקחת. חוץ מזה יש שוטר שזיהה את יעקב אז מה אתם רוצים ממני" (שורות 173-174).

בתגובה לאמירה שיש שוטר שזיהה את יעקב (הנאשם), שאלה החוקרת את יוסף, "מי אמר לך את זה?" והוא השיב "לא את?". אחרי שהחוקרת השיבה "לא", אמר יוסף, "כולם יודעים את זה" (שורות 175-178). מדובר בפרט חשוב, מאחר שכזכור, שהשוטר טען שלאחר שזיהה את יעקב כמי שנהג, הוא קרא לעברו בשמו. השאלה לא הוצגה לנאשם בחקירתו ומכל מקום לא מצאנו אף לא מקום אחד שבו הוצגה לנאשם העובדה שהשוטר קרא אל עבר הנוהג בשם "יעקב". מכאן שהעובדה שיוסף ידע שהשוטר קרא לנהג הוולוו בשם "יעקב", מחזקת את העובדה שיוסף היה מי שנהג ומי ששמע בעצמו שהשוטר קרא לעברו בשם "יעקב".

עוד יש לתת את הדעת לכך שכשיוסף נשאל בעניין הימצאות טביעות אצבעותיו ברכב, הוא השיב שהוא אמנם נהג ברכב (שורות 180-181). אולם משום מה, יוסף לא נשאל לפרט הימצאות טביעות אצבעותיו גם על חפצים אחרים שנמצאו ברכב, בהם הטלפון הנייד שנתפס - דבר המחזק את דברי הנאשם שגם יוסף ואחרים השתמשו בטלפון שנתפס ברכב - ובקבוק השתייה. גם לכך עוד נשוב בהמשך הדברים.

31. כפי שכבר נאמר, יוסף הוזמן להעיד מטעם הנאשם. מאחר שיוסף היה עצור במועד שבו העיד, הוא הובא אל בית המשפט באמצעות שב"ס. מטעם זה, לא התאפשר לבא-כוח הנאשם לשוחח עם יוסף קודם לשמיעת עדותו. בדומה, מאחר שבחקירתו במשטרה נמנע יוסף ממתן תשובות ענייניות לרוב השאלות שנשאל - בין בשל כך ששמר על זכות השתיקה, בין בשל כך שאמר שאינו זוכר ובין מטעמיו - גם לא ניתן היה לדעת מה ישיב לשאלות שיוצגו לו במהלך עדותו.

32. בתחילת עדותו בבית המשפט, נהג יוסף כפי שנהג בחקירתו במשטרה. הוא נמנע מלהשיב לשאלות שנשאל באופן ענייני ועדותו הייתה מגומגמת, מהוססת ובעיקר מתחמקת.

רק לאחר שנאמר ליוסף, בהסכמת המאשימה, שניתן לו חיסיון מפני הפללה עצמית וכי דברים מפלילים שיאמר לא יישמשו נגדו בהליך פלילי, הוא נאות להשיב באופן ענייני לשאלות שנשאל.

החל משלב זה, עדותו של יוסף הייתה קולחת. בתשובותיו תיאר עובדות התואמות את עובדות האירוע שעליהן העיד השוטר, בעודו אומר את הדברים באופן בוטח וברור. ניכר היה אפוא, שיוסף מעיד על עובדות של אירוע שבו היה מעורב. מטעם זה הוא אף ידע להשיב לשאלות שנשאל ולתאר את פרטי האירוע. אמנם היו פרטים שלא זכר במדויק,

אך ניכר היה כי ככל שחסרו פרטים, היו אלו פרטים שוליים שאך טבעי הוא שלא ניתן יהיה לזכור אותם בחלוף חודשים רבים ובעוד זכרוננו לא רוענן קודם לעדותו. כל זאת, כפי שעמד על כך בא-כוח הנאשם בסיכום טענותיו. על עיקרי דברים אלו נעמוד עתה.

33. כאמור, בפתח עדותו לא שיתף יוסף פעולה עם ההגנה שמטעמה הוזמן להעיד. כך למשל, כשנשאל אם נחקר במשטרה בעניין האירוע נושא האישום, אמר "נראה לי, אם אני לא טועה ... חקרו אותי הרבה פעמים אני לא זוכר" (עמ' 124 שורות 26-29). כשנשאל אם יש לו מפתחות של הרכב, לא השיב, אלא אמר "אני לא זוכר, אני לא זוכר שחקרו אותי בכלל" (עמ' 125 שורה 1). כך המשיך בתשובות מתחמקות כמו "יכול להיות", "נו?", "אני לא זוכר" וכדומה (שם, בעמ' 125). רק לאחר מאמץ רב, כשנשאל שוב אם היה לו מפתח של הרכב, אמר "אם זה מה שיעקב אומר אז הוא צודק" ובסוף אישר שהיה לו מפתח (שם).

34. רק לאחר התערבות בית המשפט והסכמת המאשימה לכך שיינתן ליוסף חיסיון מפני הפללה עצמית, נשמעה לראשונה גרסתו לאירוע. גרסה זו הייתה כאמור, קולחת ותאמה במידה רבה את גרסת השוטרים לגבי האירוע. אמנם בתחילה היה יוסף מעט מסויג ואמר שיכול להיות שהיה אירוע כזה (עמ' 130, שורה 10 ואילך), אך בהמשך אישר את הדברים ובמענה לשאלות בית המשפט מסר פרטים שכאמור, תאמו את דברי השוטרים (עמ' 131 ואילך).

כך בין השאר, יוסף אישר שאת המסרון מהשעה 13:27 הוא קיבל מיהושע, אח של הנאשם, ששאל אותו אם הרכב אצלו (עמ' 137 שורה 23 ואילך). לאחר שאישר את קבלת המסרון, גם אישר שהרכב אמנם היה אצלו בעת האירוע (עמ' 138 שורה 3).

בהמשך העדות, במענה לשאלות בית המשפט, אישר יוסף שנסע עם הרכב בנווה יעקב, שוטר קרא לו לעצור, אך הוא ברח לכיוון פסגת זאב ומשם לכיוון בית חנינה. יוסף תיאר בצורה בהירה את המרדף של השוטרים אחריו ואת המקום שבו נעצר (עמ' 141). הוא גם תיאר את מסלול הנסיעה שבו התנהל המרדף של השוטרים, את הפגיעה בשלושה כלי רכב ואת השלב שבו נטש את הרכב וברח ברגל מהמקום (עמ' 143).

יוסף גם ידע לומר באיזו שעה היה האירוע. כזכור, האירוע היה סמוך לשעה 17:00 ביום 1.2.2018, שחל בעונת החורף שבה השמש שוקעת ומחשיך כבר סמוך לשעה זו. כך עלה גם מההודעה שנגבתה מהשוטר רביח דאהר, שהשתתף במרדף הרגלי (ת/1) ושהודעתו אמר שהוא לא זוכר את שעת האירוע, אך ציין שהיה אור (שם, שורות 21-22). בדומה, גם יוסף אמר, שהאירוע היה "לפני השקיעה כזה" (עמ' 148 שורה 26) ובהמשך, הוסיף שהיה זה "צהריים פלוס כזה" (עמ' 150 שורה 6) וכן, "לא היה חושך אבל בין לבין" (שם, שורה 13).

יוסף גם תיאר את העובדות הבאות: הוא תיאר את המצב שבו עצר את רכב הוולוו ושוחח עם נהג ברכב שמולו ואז השוטר פנה אליו (שם, שורה 24 ואילך). דברים אלו זהים לתיאור המופיע בדו"ח הפעולה, בשונה מגרסתו המאוחרת של השוטר שעליה ביססו את עובדות כתב האישום. עובדה זו אף מחזקת את העובדה שיוסף לא הוכן למסור גרסה שתהיה תואמת את עובדות כתב האישום; במענה לשאלת התובעת, אם עצרו אותו כשנסע ברכב הוולוו, השיב יוסף מיד

וללא היסוס, "לא עצרו אותי אני ברחתי" (שם שורה 18), בדיוק כפי שאמנם תיארו זאת השוטרים; כחלק מתיאור הדברים, תיאר יוסף היכן עצר את הרכב כששוחח עם נהג הרכב שלידו, וכי היה זה ליד המרכז של שכונת נווה יעקב (עמ' 151 שורה 15 ואילך); בשלב הזה, הוסיף, הגיעה נידת המשטרה שבה, לדברי יוסף "היה השוטר האתיופי" שראה אותו (שם, שורות 20 ואילך). ציון פרט זה של השוטר, התואם את תיאור השוטר, נאמר מיזמתו של יוסף ומבלי שנשאל; יוסף המשיך ותיאר שהשוטר קרא אליו לעצור בצד. הוא נשאל איך השוטר קרא לו ואם פנה אליו בשמו ועל כך השיב "לא" ובהמשך דבריו הוסיף, "הוא חשב שאני יעקב" (שם, שורות 25-28 וכן בהמשך, עמ' 152 שורה 20). כשיוסף נשאל למה הוא חושב שהשוטר חשב שהוא יעקב, הוא השיב, "כי הוא פנה אליי בשם הזה" ואמר לו לעצור בצד (שם, שורות 22, 27). עובדה המתיישבת עם דברי השוטרים; יוסף הוסיף ותיאר את המשך התרחשות האירוע, ואת העובדה שהניידת נעצרה לידו (עמ' 154 שורה 5); כאמור לעיל, יוסף גם תיאר שוב את מסלול הבריחה עם הרכב, ואת הפגיעה בשלושה כלי רכב (שם, שורות 23-25).

35. בעדותו גם הסביר יוסף מדוע בחקירתו במשטרה בחר לשמור על זכות השתיקה. לדבריו, מאחר שהיה מעורב באירוע, הוא לא רצה שיקשרו אותו אליו ולכן נמנע ממתן תשובות (עמ' 145 שורות 29-32). גם דבריו אלו מחזקים את העובדה, שרק לאחר שניתן לו חיסיון מפני הפללה עצמית, הוא ניאות להשיב לשאלות ולהודות בכך שהוא היה מי שנהג ברכב במהלך האירוע. אף דומה כי מיותר לומר, שאלמלא היה יוסף מי שנהג ברכב במהלך האירוע, לא הייתה כל סיבה לכך שיימנע ממתן תשובות לשאלות שהוצגו לו במהלך חקירתו במשטרה, ישמור על זכות השתיקה או יאמר שאינו זוכר. שהרי אלמלא היה באירוע, יכול היה פשוט להכחיש כל קשר לאירוע.

36. לבסוף נאמר בקצרה, כי נראה שלא ניתן לקבל את טענותיה של המאשימה, שעיקריהן הובאו לעיל, בעניין עדותו של יוסף וזאת מהטעמים הבאים: ראשית, אמנם כטענת המאשימה, בתחילת עדותו לא שיתף יוסף פעולה עם עצם מעמד מתן העדות, אולם כמתואר לעיל, בהמשך ולאחר שנאמר לו שיש לו חיסיון מפני הפללה עצמית, השיב לכל השאלות שנשאל. התנהלות זו והיעדר שיתוף פעולה קודם שנאמר לו שיש לו חיסיון מפני הפללה עצמית, דווקא מחזקת את העובדה שכל עוד יוסף חשש מפני העמדה לדין בשל העבירות שעבר במהלך האירוע, לא היה מוכן להשיב לשאלות; שנית, איני מקבלת את טענת "קשר העין" בין יוסף לבין הנאשם במהלך העדות. גם אם היו חילופי מבטים בשלב מסוים של העדות, היה זה בעיקר בתחילת העדות ובטרם מתן תשובותיו. מכל מקום, לא ניתן היה להתרשם כי היה באותם חילופי מבטים, ככל שהיו, כדי להשפיע על תוכן עדותו של יוסף; שלישית, אכן וכאמור, הודאתו של יוסף במעורבות באירוע הייתה רק לאחר שניתן לו חיסיון מפני הפללה עצמית, אך בכך אין כדי להעלות או להוריד, מאחר שקודם לכן לא נשמעה מפיו גרסה אחרת. אין מדובר במצב שבו בעקבות החיסיון ניתנה גרסה חדשה השונה מזו שניתנה קודם, אלא מדובר במצב שקודם לכן, בעת החקירה במשטרה ובתחילת העדות, לא מסר יוסף כל גרסה; רביעית, לא ניתן לקבל את הטענה שמאופן עדותו של יוסף עלה כי למד על פרטי האירוע ממה שסופר לו. כך מהטעם שכמפורט לעיל, הוא ידע פרטים רבים שלא הוזכרו בשום מקום, וגרסתו תאמה את העובדות שתוארו בדו"ח הפעולה ולא בכתב האישום, כך שלא ניתן להניח שהיה מי שהכין אותו להעיד באופן שיתמוך בעובדות כתב האישום. בדומה, לנוכח התקופות שבהן יוסף שהה ושוהה במצער, ספק אם הייתה לנאשם וליוסף אפשרות לתאם את עדותו של יוסף בבית המשפט. כך גם כאמור, ניתן היה להתרשם שיוסף מעיד ומשיב תשובות בעניין עובדות המוכרות לו מידיעה אישית ולא מכך שסופר לו מה אירע.

הימצאות טביעות האצבע של יוסף ברכב

37. טביעות אצבעותיו של יוסף נמצאו ברכב עצמו ועל חפצים נידים שהיו ברכב, בהם בקבוק שתייה קלה והטלפון שנתפס ברכב (ראו בין השאר, בעדותה של השוטרת כנרת עוזיאל, בעמ' 21-22). גם לא הייתה מחלוקת על כך שיוסף נהג ברכב מעת לעת ולכן, כפי שנטען, הימצאות טביעות האצבע שלו ברכב, אינה בהכרח תומכת בטענה, כי הוא היה מי שנהג ברכב במהלך האירוע.

עם זאת, העובדה שכאמור, נמצאו טביעות אצבעות של יוסף גם על חפצים נידים, לרבות בקבוק שתייה ומכשיר הטלפון, ומנגד, לא הובאה כל ראיה בדבר הימצאות טביעות אצבעותיו של הנאשם ברכב או בחפצים שנתפסו בו - הגם שאין מחלוקת על כך שגם הנאשם היה בעבר ברכב - מחזקת את האפשרות שיוסף השתמש ברכב ואף היה מי שנהג בו בעת האירוע הנדון.

נושא טענת האליבי

38. אכן נכונה טענת המאשימה, כי טענת האליבי שעל-פיה הנאשם היה בביתה של חברתו בדימונה, אמנם לא הוכחה ואף ניתן לומר, שנסתרה. עם זאת, בחינת הדברים מעלה כי אין בכך כדי להעלות או להוריד. הטעם לכך הוא שבאופן אמיתי לא דובר בטענת אליבי. הרושם שנוצר היה, כי לא היה זה אלא ניסיון כושל של הנאשם להרחיק את עצמו באופן לא מוצלח מאירוע שלא נכח בו. מטעם זה, הגם שטענת האליבי לא הוכחה ולכאורה אף נסתרה, אין בכך כדי לשמש לחובת הנאשם. נבהיר אפוא, את הדברים.

39. בחינת הראיות בעניין טענת האליבי מעלה, כפי שכבר הוזכר קודם לכן, אגב הדיון בגרסת הנאשם, כי דובר בטענה שבפועל לא נטענה במהלך חקירת הנאשם במשטרה, אלא בעיקרה, התפתחה מאוחר יותר, בעיקר במהלך העדויות של הנאשם ושל חברתו אפרת בבית המשפט. כפי שכבר עמדנו על כך, עיון בהודעה הראשונה שנגבתה מהנאשם במשטרה (ת/15, מיום 13.2.2018), מעלה, כפי שכבר פורט לעיל, כי בעת חקירתו התקשה הנאשם לזכור היכן היה במועד האירוע. גם כשניסו להזכיר לו שהיה זה היום הראשון בחודש, היום שבו מתקבלת המשכורת הצבאית, לא הצליח להיזכר היכן היה באותו יום. בתחילה תיאר באיזה שעה הוא נהג לצאת מהבסיס, אך לא זכר אם באותו שבוע יצא לחופשת סוף השבוע ביום רביעי או ביום חמישי ולא זכר אם נסע לבית של חברתו בדימונה או לביתו (שם, שורות 67-82). בסופו של דבר, לאחר נושאים אחרים שעליהם נשאל ולאחר שעוד קודם לכן סיפר שבדרך כלל הוא גר בביתה של חברתו בדימונה, העלה הנאשם את האפשרות שגם במועד האירוע היה בביתה של חברתו (שם, משורה 167 עד סוף ההודעה). כפי שכבר פורט לעיל, אפשרות זו הועלתה באופן מהוסס, בעודו אומר כי אינו זוכר והחוקרת מנסה להזכיר לו (שם, שורות 167-180).

לאחר מכן, במהלך העדויות בבית המשפט - כך ניתן היה להתרשם - ניסו הנאשם וחברתו לחזק את אותה אפשרות. ניכר היה שהם ניסו להרחיק את הנאשם ממקום האירוע. אולם בפועל, לא הוכח שהנאשם אמנם היה בבית חברתו. אף נראה כי עד זמן קצר קודם לאירוע עוד הוחלפו מסרונים ושיחות טלפון בין הנאשם לחברתו באמצעות הטלפון, שנותר ברכב בירושלים. כשעה לאחר האירוע, סמוך לשעה 18:00, אפרת אף חיפשה את הנאשם, ללא הצלחה. למרות זאת, כפי שכבר נאמר, נראה כי לאחר שהנאשם העלה את האפשרות שהיה בביתה של חברתו בדימונה, ניסו הנאשם וחברתו לחזור על גרסה זו, ללא הצלחה. אך כאמור, מאחר שמלכתחילה דובר רק באפשרות של "אליבי", לא מצאתי כי

העובדה שאותה אפשרות נסתרה, היא בעלת חשיבות רבה.

40. למען הסדר הטוב נוסף, כי טענת האליבי - שכאמור, בתחילה עלתה רק כאפשרות מהוססת - אף כלל לא נבדקה בשלב החקירה. לפי עדותה של אפרת, אשר לא נסתרה, הסיבה לכך שהיא לא מסרה הודעה במשטרה בעניין זה, נבעה מכך שלאחר שהוזמנה למסור הודעה בתחנת המשטרה בדימונה, נאמר לה שאין עוד צורך בכך (עמ' 113 שורות 15-16)..

ו. סיכום ותוצאה

41. מכלול הראיות, כפי שפורט לעיל, מעלה אפוא, כי גרסת השוטר שעליה מבוסס כתב האישום, היא גרסה בעייתית אשר אינה מתיישבת עם גרסתו הראשונה, כפי שתועדה בדו"ח הפעולה. עוד עלה, כי מהטעמים שעליהם עמדנו, לא ניתן לקבל את טענת השוטר שלפיה הוא זיהה את הנאשם במהלך האירוע כמי שנהג ברכב הוולוו. שכן כאמור, כבר בתחילת האירוע, בטרם ראה השוטר את מי שנהג ברכב, הוא בדק את פרטי רכב הוולוו ואת פרטי בעליו, שהיה הנאשם. כך שלא מן הנמנע שבשל כך הוא טעה לחשוב שהנאשם הוא מי שנהג ברכב.

בנוסף לכך, אין די בממצאים העולים משיחות הטלפון ומהמסרונים שנשלחו אל מכשיר הטלפון שנתפס ברכב וממנו, כדי לתמוך בטענה שבעת האירוע היה הנאשם ברכב הוולוו. מהטעמים שעליהם עמדנו, בשל פער הזמנים בין הפעם האחרונה שבה השתמש הנאשם במכשיר הטלפון לבין שעת האירוע והעובדה שהנאשם גר סמוך למקום האירוע, ספק אם ניתן להסיק מהנתונים שהופקו שמהטלפון כי הנאשם הוא מי שנהג ברכב במהלך האירוע.

לכל אלו מצטרפת העובדה המהותית ביותר, שהיא הודאתו של יוסף במהלך עדותו בבית המשפט, כי הוא היה מי שנהג ברכב בעת האירוע. הודאה זו הייתה אמינה במיוחד בשל הפרטים הרבים שיוסף ידע להעיד עליהם וכן בשל כך, שקודם לעדותו בבית המשפט, בעת חקירתו במשטרה, הוא נמנע מלהשיב לשאלות שנשאל, בעודו שומר על זכות השתיקה וטוען כי אינו זוכר. דומה כי אלמלא יוסף היה מי שנהג ברכב בעת האירוע, לא הייתה סיבה לכך שישמור על זכות השתיקה או שיימנע מלהשיב לשאלות. כך גם אלמלא נהג ברכב בעת האירוע ואילו נאמר לו מה לומר בעדותו, הוא לא היה יודע לספר על העובדות כפי שתועדו בדו"ח הפעולה של השוטר, אלא היה מתאר את העובדות על-פי כתב האישום.

42. מסקנת הדברים היא אפוא, כי לא הובאו די ראיות כנדרש במשפט פלילי כדי להוכיח מעבר לספק סביר את אשמתו של הנאשם. לעומת זאת, הובאו די ראיות השוללות את האפשרות שהנאשם היה מי שנהג ברכב במהלך האירוע או למצער, די ראיות התומכות באפשרות שהנאשם לא היה מי שנהג בו.

לפיכך וכאמור בפתח הדברים, הנאשם מזוכה מן העבירות שבהן הואשם.

43. הערה בשולי הדברים: לא מן הנמנע שבעקבות הכרעת הדין ינוהלו הליכים בעניין נזקי הגוף ונזקי הרכוש.

המתוארים בכתב האישום. למען הסדר הטוב, נבקש להעיר את שלוש ההערות הבאות: האחת, בהכרעת דין זו נקבע כאמור, כי הנאשם לא נהג ברכב הוולוו בעת האירוע, אך אין בכך משום קביעה מי כן נהג בו. השנייה, לנוכח גרסתו התמוהה של יוסף בהודעה שמסר במשטרה, לא ברור מדוע לא מוצתה חקירתו. השלישית, חרף התהיות שהעלה בא-כוח הנאשם באשר לשאלת ההצדקה למרדף המתואר בכתב האישום, לא נדרשנו לשאלה זו. לפיכך מובהר, כי אין בהכרעת דין זו משום קביעה אם הייתה הצדקה לאותו מרדף. ממילא אין בהכרעת הדין משום נקיטת עמדה באשר לשאלת הגורם האחראי לנזקי הגוף ולנזקי הרכוש שנגרמו במהלכו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך ארבעים וחמישה יום.

ניתנה היום, י"ח בכסלו התשע"ט, 26 בנובמבר 2018, במעמד הנאשם ובמעמד באי-כוח הצדדים, כמפורט בפרוטוקול מהיום.